

prima instanță - (Judecătoria Centru, mun. Chișinău) L. Brînză

instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Vascan, E. Fistican, V. Negru

ÎNCHEIERE

28 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către avocatul Alexandru Savva în interesele societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” și de către Ion Lupanciuc,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Lupanciuc împotriva societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” cu privire la rezoluțiunea contractului de leasing, restituirea sumei, declararea nulității actului și repararea prejudiciului moral și acțiunea reconvențională a societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” împotriva lui Ion Lupanciuc cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2016, prin care au fost respinse cererile de apel declarate de Ion Lupanciuc și societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” și menținută hotărârea Judecătoria Centru, municipiul Chișinău din 31 octombrie 2014,

c o n s t a ț ă :

La 04 iulie 2013, Ion Lupanciuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva societății pe acțiuni „MAIB-Leasing”, solicitând rezilierea contractului de leasing, obligarea pârâtului de a restitui suma de 435 733,05 lei și suma de 157 618,56 lei, repararea prejudiciului moral cauzat în sumă de 100 000 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, în calitate de cumpărător a procurat de la pârât, în baza contractului de leasing financiar nr. NFL1-1729 din 30 iunie 2009, autoturismul Land Rover Freelander.

Susține Ion Lupanciuc că potrivit contractului, societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” în calitate de locator, și el în calitate de locatar, au convenit de comun acord asupra următoarelor obligațiuni contractuale:

- locatorul s-a obligat, la cererea locatarului, să asigure posesiunea și folosința temporară asupra autoturismului Land Rover Freelander, anul de fabricație 2007, nr. de identificare SALFA24B57H051934, nr. motorului DZ594009971224DT, nr. caroseriei SALFA24B57H051934, nr. de înmatriculare CVC 808;

- locatarul, la rândul său, s-a obligat contra unei plăți periodice (rate de leasing), să achite prețul obiectului leasingului în sumă de 321 508,46 lei, achitarea fiind în rate pe o perioadă de 42 luni calendaristice, cu o dobândă anuală în mărime de 25 %, rata lunară fiind stabilită în sumă de 11 621,66 lei, începând cu 30 iulie 2009.

La fel, potrivit condițiilor contractului de leasing, Ion Lupanciuc s-a obligat să achite contribuții proprii pentru asigurarea CASCO și asigurarea ORC.

Indică reclamantul că conform actului de verificare pentru perioada de 30 iunie 2009-30 decembrie 2012 a achitat suma de 413 733,05 lei, iar conform ordinului de încasare a numerarului cu nr. 1041 din 17 decembrie 2012 și nr. 20 din 10 ianuarie 2013, suplimentar au mai fost achitate sumele de 15 000 lei și 7 000 lei, iar în total suma de 435 733,05 lei.

Menționează că pârâtul nu și-a onorat obligația de bază de a-i asigura posesia și folosința bunului.

Susține că a adresat pârâtului mai multe cereri prin care a solicitat comunicarea anumitor date și anume: suma restantă spre plată, descifrarea detaliată a plăților efectuate, suma achitată pentru asigurarea CASCO și asigurarea ORC, actele de ridicare și returnare a automobilului, actul de ridicare a plăcuțelor cu nr. de înmatriculare, etc., însă, nici la o solicitare nu a primit nici un răspuns oficial, mai mult ca atât, societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” refuză să-i comunice de ce în actul de verificare nu sunt reflectate câteva sume achitate anterior, în special: 20 000 lei achitați la 11 iunie 2009, 45 177,37 lei achitați la 17 iulie 2009, 37 475,15 lei achitați la 12 martie 2010, 15 870 lei achitați la 13 mai 2010, 9 075 lei achitați la 20 mai 2010, 12 000 lei achitați la 13 iulie 2010 și 18 020,71 lei achitați la 21 decembrie 2010.

Afirmă că pârâtul fără un pretext și fără somație, cu încălcarea prevederilor contractuale în ce privește procedura rezilierii contractului, în lipsa unui temei legal sau hotărâri judecătorești, la 20 aprilie 2013, fără înștiințarea lui, i-a retras automobilul, pe care îl deținea legal în posesie și folosință temporară, informându-l despre acesta doar la 26 aprilie 2013, și numai datorită faptului că personal a somat pârâtul privind retragerea automobilului.

Invocă reclamantul că prin acțiunile date, pârâtul l-a privat ilegal de dreptul de posesie și folosință asupra autoturismului, or, potrivit condițiilor contractului de leasing financiar din 30 iunie 2009, societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” putea să solicite

restituirea bunului numai în cazul când contractul de leasing este reziliat pentru neexecutare.

Astfel, conform pct. 5.7. și 5.8. din contract, locatorul are dreptul de a cere și de a primi înapoi bunul și toate actele legate de acest bun în cazul rezilierii contractului înainte de termen, iar în cazul în care locatarul nu restituie bunul în condițiile stabilite în contract, locatorul are dreptul să utilizeze posibilități legale pentru recuperarea bunului, adică să se adreseze în instanța de judecată.

Reține că la acel moment contractul de leasing nu era reziliat, prin urmare, pârâtul nu era în drept să-i retragă autoturismul.

Mai mult, a achitat toate ratele de leasing, dobânda, comisionul, asigurările precum și alte plăți aferente, drept dovadă servind actul de verificare eliberat chiar de către pârât, iar în cazul când întârzia cu achitarea ratelor, achita benevol penalitățile de întârziere.

La fel, menționează că, din inițiativă proprie, dorind să concretizeze suma restantă spre plată (dacă există) și să definitiveze modalitatea de perfectare a dreptului de proprietate asupra bunului, la 18 aprilie 2013 a expediat o scrisoare în adresa pârâtului, care a fost recepționată și înregistrată în aceeași zi sub nr. 7516, la care însă nu a primit răspuns.

Consideră că prin acțiunile pârâtului se încalcă esențial clauzele contractului de leasing, în special clauza de bază „asigurarea posesiei și folosinței bunului”, ce constituie temei de reziliere a contractului de locațiune cu restituirea sumelor achitate până în prezent pârâtului.

Invocă reclamantul Ion Lupanciuc că prin neexecutarea obligației, pârâtul i-a cauzat prejudiciu material în sumă de 593 351,61 lei, aici nefiind incluse sumele achitate în beneficiul pârâtului pentru asigurarea CASCO și asigurarea ORC și un prejudiciu moral, estimat în echivalent bănesc în sumă de 100 000 lei. (vol. I f.d. 5-8)

La 21 februarie 2014, societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” a depus acțiune reconvențională împotriva lui Ion Lupanciuc, solicitând admiterea acțiunii reconvenționale, încasarea de la Ion Lupanciuc a sumei în mărime de 181 694,53 lei cu titlu de datorie acumulată în urma executării necorespunzătoare a contractului de leasing financiar cu nr. FL1-1729 din 30 iunie 2009 și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 30 iunie 2009 societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” în calitate de locator și Ion Lupanciuc în calitate de locatar au încheiat contractul de leasing financiar nr. FL1-1729, obiect al cărui a constituit transmiterea în posesiunea și folosința lui Ion Lupanciuc a autoturismului de model Land Rover Freelander, anul producerii 2007, în schimbul achitării de către acesta în beneficiul societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” a ratelor de leasing, conform graficului.

Susține că finanțarea procurării autoturismului de model Land Rover Freelander în beneficiul lui Ion Lupanciuc a avut loc în următoarele condiții contractuale: plata

lunară a ratelor de leasing, în mărimea și la termenele stabilite de părți, perioada de leasing fiind de 42 luni (30 iunie 2009-30 decembrie 2012).

Afirmă că și-a executat pe deplin obligațiile contractuale, a finanțat procurarea autoturismului Land Rover Freelander, anul producerii 2007 și l-a transmis în posesia și folosința lui Ion Lupanciuc, însă ultimul nu a respectat prevederile contractuale și nu a achitat ratele de leasing stabilite în graficul achitărilor, anexă la contractul de leasing financiar FL1-1729 din 30 iunie 2009.

Menționează că în rezultatul executării necorespunzătoare a obligațiilor, Ion Lupanciuc a acumulat datorii, care au fost consemnate în actul de verificare pentru perioada 30 iunie 2009-03 august 2011, semnat de ambele părți, din conținutul cărui rezultă că datoria lui Ion Lupanciuc față de societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” la 03 august 2011 constituia suma de 194 694,53 lei, formată din neachitarea ratelor de leasing și 9 000 lei amendă pentru neachitare la timp.

Totodată, prin actul din 03 august 2011, părțile contractante au reziliat contractul de leasing financiar cu nr. FL1-1729 din 30 iunie 2009, iar pârâtul s-a obligat să achite datoriile acumulate și să restituie autoturismul Land Rover Freelander.

Astfel, la 17 decembrie 2012, Ion Lupanciuc a achitat o parte din datorie, în mărime de 15 000 lei, iar la 10 ianuarie 2013 în mărime de 7 000 lei, prin urmare fiind achitată amenda în mărime de 9 000 lei, precum și o parte din datorie.

Invocă că conform prevederilor pct. 1.3. a contractului de leasing, locatarul se obligă să achite în folosul locatorului integral și în termen ratele de leasing, conform graficului de achitare, care este parte integrantă a contractului respectiv.

Iar, conform art. 13 alin. (2) lit. f) Legea cu privire la leasing, locatarul este obligat să plătească ratele de leasing în modul și în termenele stabilite în contractual de leasing. (vol. I f.d. 83-90)

La 16 mai 2014, Ion Lupanciuc a depus cerere de concretizare și completare a cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, rezolvirea contractului de leasing financiar cu nr. FL1-1729 din 30 iunie 2009, încasarea de la societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” a sumei de 502 240,05 lei, în contul plăților în baza contractului de leasing, declararea nulității actului de restituire a automobilului din 03 august 2011, semnat în baza contractului de leasing financiar cu nr. FL1-1729 din 30 iunie 2009, încasarea de la societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” a sumei de 100 000 lei cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral cauzat, precum și încasarea cheltuielilor de judecată. (vol. I f.d. 159-162)

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 31 octombrie 2014 s-a admis parțial acțiunea înaintată de Ion Lupanciuc împotriva societății pe acțiuni „MAIB-Leasing”.

S-a constatat nulitatea actului de restituire a automobilului din 03 august 2011, semnat în baza contractului de leasing financiar cu nr. FL1-1729 din 30 iunie 2009.

S-a încasat de la societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” în beneficiul lui Ion Lupanciuc suma de 88 507,51 lei și taxa de stat în mărime de 2 755,21 lei.

S-a respins acțiunea înaintată de Ion Lupanciuc în partea pretențiilor cu privire la rezolvirea contractului de leasing, restituirea sumei în mărime de 413 732,54 lei și repararea prejudiciului moral ca fiind neîntemeiată.

S-a respins acțiunea reconvențională înaintată de societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing”. (vol. II f.d. 81, 84-93)

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2015 s-a respins apelul declarat de societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing”.

S-a admis apelul declarat de Ion Lupanciuc.

S-a casat integral hotărârea Judecătoreiei Centru, mun. Chișinău din 31 octombrie 2014 și s-a emis o nouă hotărâre.

S-a admis parțial acțiunea depusă de Ion Lupanciuc.

S-a rezolvit contractul de leasing financiar cu nr. FL1-1729 din 30 iunie 2009, încheiat între societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing”, locator și Ion Lupanciuc, locatar.

S-a încasat de la societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” în beneficiul lui Ion Lupanciuc suma de 457 063,19 lei achitată conform contractului de leasing financiar nr. FL1-1729 din 30 iunie 2009.

În rest, cerințele înaintate de către Ion Lupanciuc și de societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” au fost respinse ca neîntemeiate.

S-a încasat de la societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” în beneficiul lui Ion Lupanciuc cheltuieli de judecată însumă de 15 367 lei pentru taxa de stat achitată pentru judecarea cauzei în primă instanță și 9 150 lei la depunerea cererii de apel, iar în total suma de 24 517 lei, proporțional pretențiilor admise din acțiunea inițială. (vol. III f.d. 13, 14-22)

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 18 noiembrie 2015 s-a admis recursul declarat de societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing”.

S-a casat integral decizia Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2015 și s-a restituit pricina spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată. (vol. III f.d. 204-214)

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2016 s-au respins cererile de apel declarate de Ion Lupanciuc și societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” și s-a menținut hotărârea Judecătoreiei Centru, mun. Chișinău din 31 octombrie 2014.

La 03 august 2016, prin intermediul oficiului poștal, avocatul Alexandru Savva în interesele societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2016 și a hotărârii Judecătoreiei Centru, mun. Chișinău din 31 octombrie 2014, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii inițiale și admitere a acțiunii reconvenționale, precum și încasarea de la Ion Lupanciuc în beneficiul societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului, avocatul Alexandru Savva în interesele societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” a invocat că nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, indicând că instanța de fond și cea de apel nu au stabilit toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii, au încălcat normele de drept material și de drept procedural, în legătură cu ce consideră că acestea sunt pasibile de a fi casate.

La 07 septembrie 2016 Ion Lupanciuc a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea parțială a deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2016, în partea prin care a fost respinsă acțiunea inițială, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri prin care să fie rezolvit contractul de leasing financiar nr. FLI-1729 din 30 iunie 2009, încasată de la societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” suma de 502 240,05 lei, în contul plăților în baza contractului de leasing, suma de 100 000 lei cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral cauzat și cheltuielile de judecată, cu menținerea în rest a hotărârii.

În motivarea recursului, recurentul Ion Lupanciuc a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, în partea respingerii pretențiilor din acțiunea inițială.

Invocă că instanțele de judecată nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat eronat legea.

În acest sens, consideră că doar aplicarea rezoluțiunii contractului de leasing va face posibilă remedierea efectivă a drepturilor sale, instanța urmând să aplice direct prevederile art. 738 alin. (1) Codul civil, reieșind din care în cazul exercitării dreptului de rezoluțiune, contractul încetează și părțile sunt eliberate de obligația de a presta, urmând să restituie prestațiile executate și veniturile realizate.

La fel, susține că simpla expirare a termenului contractului de leasing nu presupune și încetarea raporturilor contractuale, deoarece obligațiile părților nu au fost stinse și prevederile contractului de leasing se extind pentru perioada soluționării litigiilor între părți.

La 26 septembrie 2016 avocatul Alexandru Savva în interesele societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” a depus recurs suplimentar prin care și-a completat cerințele solicitând admiterea cerințelor din recurs, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2016 și a hotărârii Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 31 octombrie 2014, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii inițiale înaintate de Ion Lupanciuc și admiterea acțiunii reconvenționale, încasarea de la Ion Lupanciuc în beneficiul societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de recurs suplimentar, recurentul a reiterat circumstanțele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării pricinii în instanțele de judecată inferioare.

Totodată, invocă că, instanța de fond a depășit limita pretențiilor, iar instanța de apel nu a examinat această circumstanță.

În acest sens, susține că, pentru a dispune încasarea din contul societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” a sumei de 88 507,51 lei, instanța de fond a aplicat prevederile art. 1398 alin. (1) Codul civil, pe când Ion Lupanciuc nu a invocat și nici nu a susținut pretențiile sale pe temeiul art. 1398 alin. (1) Codul civil.

Astfel, consideră că admiterea unei pretenții care nu a fost înaintată în fața instanței de fond, încalcă dreptul societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” la apărare.

Invocă că, instanța de fond neîntemeiat a aplicat prevederile art. 220 alin. (1) Codul civil.

La fel, prima instanță și cea de apel, contrar prevederilor legale, nu a indicat în conținutul părții de motivare, căror anume nome imperative se pretinde că ar fi contrar Actul de restituire din 03 august 2011.

Consideră că hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel nu sunt motivate. Societatea pe acțiuni „MAIB-Leasing” a invocat obiecții în privința pretențiilor lui Ion Lupanciuc întemeiate pe prevederile art. 221 alin. (1) Codul civil.

La 20 septembrie 2016 Ion Lupanciuc a depus referință prin carte a solicitat de respingerea recursului declarat de avocatul Alexandru Savva în interesele societății pe acțiuni „MAIB-Leasing”, admiterea recursului său și casarea parțială a hotărârilor judecătorești în partea referitoare la respingerea acțiunii sale.

Prin referința din 26 septembrie 2016, avocatul Alexandru Savva în interesele societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” a indicat că cererea de recurs depusă de Ion Lupanciuc este tardivă, netimbrată corespunzător și neîntemeiată, solicitând să fie declarată inadmisibilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii Curții de Apel Chișinău (f.d. 176) copia deciziei instanței de apel din 22 iunie 2016 a fost expediată în adresa participanților la proces la 07 iulie 2016, însă la materialele dosarului nu există dovada legală de recepționare de către recurenți.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursurile în termenul legal.

Analizând modul în care recurenții și-au exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile drept inadmisibile din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursurilor prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursurilor invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror prima instanță și instanța de apel s-au pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite la art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursurile declarate nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurenților privind aplicarea eronată de către instanța de apel a normelor de drept material, colegiul menționează că în cererile de recurs nu se

indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că acesta argument al recurenților poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursurile declarate de avocatul Alexandru Savva în interesele societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” și de către Ion Lupanciuc nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, sunt inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursurile declarate de avocatul Alexandru Savva în interesele societății pe acțiuni „MAIB-Leasing” și de către Ion Lupanciuc, se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari

Copia corespunde originalului

Dumitru Mardari